

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นเป็นช่วงชีวิตที่สำคัญที่สุด ที่มักประสบกับปัญหาและความยุ่งยากต่าง ๆ ในการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม รวมทั้งมีความยากลำบากในการปรับตัวที่เหมาะสมในเรื่องเพศ เมื่อวัยรุ่นเริ่มต้นสนใจเรื่องเพศ ประกอบกับมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและอิทธิพลของการสื่อสารในยุคข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมีผลกระทบต่อวิถีชีวิต และพฤติกรรมของกลุ่มวัยรุ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนั้นจำนวนที่เพิ่มขึ้นของห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ และสถานเริงรมย์ รวมทั้งสื่อต่าง ๆ ที่มีการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น นำเอาภาพลามกอนาจารมานำเสนอด้วยความตั้งใจและไม่ตั้งใจ มีหนังสือยั่วยั่วทางเพศวางจำหน่ายตามร้านขายหนังสือมีเนื้อหาหวิอหวิอวไม่แพ้กันเป็นที่ติดใจในกลุ่มวัยรุ่น มีนักศึกษาจำนวนมากเป็นลูกค้าขาประจำ อาทิเช่น คู่มือบอกรักแบบเช็ทซี่, คู่มือฝึกเช็ทซี่, และกลเม็ดมัดใจชาย เป็นหนังสือที่ขายดีในกลุ่มวัยรุ่นนักศึกษาชาวอยู่ในร้านขายหนังสือมีระดับแห่งหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อหาอธิบายสอนให้เด็กรู้จักการเล่าโลมเพศตรงข้าม ช่วยตัวเอง และปฏิบัติกับเพศตรงข้ามทุกแง่ทุกมุม พร้อมแนะนำการปฏิบัติกิจทุกสถานที่ตั้งแต่บนเตียงถึงในรถ ("วัยใจแห่ซื่อ ต้าราเช็ทซี่," 2545) ประกอบกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สารสนเทศ และการขยายวงกว้างของการสื่อสารข้อมูลโดยเฉพาะระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) ทำให้วัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการปรับตัวฉนวนธรรมใหม่ที่เน้นบริโภคนิยมโดยไม่ตั้งใจ รวมทั้งเกิดการเลียนแบบที่ไม่เหมาะสม ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติและแนวความคิดต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงได้ นอกจากนี้ผลของการพัฒนาประเทศ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อระบบครอบครัว บิดามารดาต้องทำงาน อาจมีเวลาอยู่กับบุตรน้อยลง ความผูกพันใกล้ชิดของสมาชิกในครอบครัวจึงลดน้อยลงกว่าในอดีต เมื่อบุตรมีปัญหา ก็มักจะพูดคุยกับเพื่อน เพราะเพื่อนเป็นกลุ่มที่วัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วยมากกว่า คำแนะนำที่ได้รับจากเพื่อน ซึ่งเป็นวัยเดียวกัน อาจมีทั้งถูกต้องและไม่ถูกต้อง บางครั้งก็อาจจะประสบความสำเร็จ บางครั้งก็เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย อีกทั้งผู้เกี่ยวข้อง พ่อแม่และอาจารย์ยังไม่เข้าถึงข้อมูล เกี่ยวกับการมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นเหล่านี้ โดยมองว่าเด็ก "ไร้เดียงสา" หรือหากรู้ก็ไม่สามารถเก็บความลับเรื่องเพศที่วัยรุ่นบางคนมาปรึกษาได้ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้วัยรุ่นส่วนหนึ่งไม่ใช้บริการการปรึกษา (อร่ามศรี กฤษณเศรษฐี, 2543) ทำให้ปัญหาเรื่องเพศของวัยรุ่นยังไม่ลดลง

จากสถานการณ์สถานะสุขภาพคนไทย ชี้ให้เห็นว่าประชากรวัยรุ่นมีพัฒนาการเข้าสู่ วัยเจริญพันธุ์เร็วขึ้น แต่การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทย จะเป็นที่ยอมรับได้นั้น ต้องมีการแต่งงาน กันเมื่อถึงวัยที่เหมาะสม เมื่อวัยรุ่นทั้งหญิงชายอยู่ในระบบการศึกษานานขึ้น ทำให้การแต่งงาน ช้าลง จึงเป็นมูลเหตุการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน (อร่ามศรี กฤษณเศรษฐี, 2543) รวมทั้งอายุ เฉลี่ยของการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นมีแนวโน้มลดลง วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือ แฟนมากกว่าหญิงอาชีพพิเศษ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นส่วนมากไม่ได้ใช้วิธีคุมกำเนิด (ยุพา พูลซ้ำ และกอบกาญจน์ มัทธโน, 2544) ในขณะที่เดียวกันมาตรการป้องกันการถ่ายทอด เชื้อเอชไอวีโดยถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นมีอัตราใช้ต่ำ อีกทั้งยังไม่เคยมีมาตรการป้องกันแก้ไข บังคับเกี่ยวหนุ่นจากบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และค่านิยม (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542) และยังมีการศึกษาพบว่าเหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยของ วัยรุ่นมาจากการมีเพศสัมพันธ์กะทันหันไม่ได้เตรียมตัวที่จะมีเพศสัมพันธ์มาก่อน และการไม่มีสติที่ จะยับยั้งของตนเอง (บุญยงค์ เกี้ยวการค้า, 2545: 21-22 อ้างถึงใน รวบรวม ไกรเลิศ, สุพรรณิ แชชี และไพโรจน์ จันทร์มณี, 2546) นอกจากนี้ยังมีประเด็นเรื่องยาคุมฉุกเฉินที่กำลังเป็นที่นิยม ในหมู่วัยรุ่น จากการที่ผู้สื่อข่าวมติชน ได้ออกสำรวจร้านขายยาต่าง ๆ บริเวณสถานศึกษา และ หอพักที่บรรดานักศึกษาเช่าพักอยู่เป็นจำนวนมาก โดยจากการสอบถาม พบว่า ทุกร้านระบุว่า มี วัยรุ่นนักเรียน นักศึกษานิยมมาซื้อยาคุมกำเนิดชั่วคราวกันประจำ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายที่เข้ามา ซื้อ บางคนให้เหตุผลว่านำไปประกอบทำรายงาน และยังพบว่าวัยรุ่นเหล่านี้นิยมซื้อยาเม็ด คุมกำเนิดชั่วคราว ทำให้ชายดีกว่าถุงยางอนามัยเสียอีก (“โพสทินอร์-มาดอนน่า อันตราย,” 2543) แม้ว่ายังไม่มีความชัดเจนว่ามากเท่าไร เพราะยังคงเป็นเรื่องยากที่จะศึกษาข้อมูลพฤติกรรม เหล่านี้ แต่การที่ยาคุมกำเนิดฉุกเฉินเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นเช่นนี้ เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง โดยเฉพาะ วัยรุ่นหญิงหากไม่ทราบวิธีการใช้ที่ถูกต้อง เพราะเป็นความรู้ที่ได้รับปากต่อปาก การคุมกำเนิดจึง ล้มเหลวนำไปสู่การตั้งครรภ์ได้

ผลของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นจะเห็นได้ว่า มีอัตราการเกิดมีชีพของทารกจากมารดา อายุต่ำกว่า 20 ปี พบร้อยละ 21.43 อัตราการทำแท้งเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 17.70 อัตราการติดเชื้อ เอชไอวีในกลุ่มผู้หญิงอายุ 15-24 ปี พบร้อยละ 22.13 ของผู้ติดเชื้อผู้หญิงทุกกลุ่มอายุ (อร่ามศรี กฤษณเศรษฐี, 2543) และสตรีวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์และติดเชื้อเอชไอวี พบได้ร้อยละ 1.03 โดยสตรีวัยรุ่น เหล่านี้ไม่มีความรู้และความเข้าใจในการคุมกำเนิด รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย (สุรศักดิ์ ฐานิพานิชสกุลและคณะ, 2543) เมื่อเกิดการตั้งครรภ์ทั้งที่ยังไม่พร้อม ทำให้หาทางออกด้วยการ ทำแท้ง ข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุข ได้ศึกษาปัญหาการทำแท้งในวัยรุ่นโดยสำรวจสตรีวัยรุ่น 1,853 รายที่ทำแท้งแล้วเกิดภาวะแทรกซ้อนในโรงพยาบาลรัฐ 787 แห่งตลอดปี พ.ศ. 2542 พบว่า

ร้อยละ 24.60 หรือ 1 ใน 4 ของผู้ทำแท้งเป็นสตรีกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี โดยส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษาที่อยู่ทั้งในและนอกระบบโรงเรียน และเป็นที่น่าสังเกตว่าส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา สูงกว่าประถมศึกษา และมีระดับปริญญาตรีอยู่ไม่น้อย (“แจนศ. ฮิตมีเพคส์มันท์,” 2543) นอกจากนี้ วัยรุ่นที่อายุต่ำกว่า 20 ปี จะมีโอกาสติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ง่ายกว่าวัยรุ่นที่ อายุมากกว่า 20 ปี โดยเฉพาะในวัยรุ่นหญิงจะติดเชื้อได้ง่ายกว่าผู้ชาย เนื่องจากช่องที่อยู่ในวัยรุ่น เซลล์ที่ช่องคลอดจะบาง และมีเมือกน้อยกว่าทำให้ติดเชื้อได้ง่าย ผู้ที่ติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์จะมี วัยรุ่นอยู่ประมาณ 25 % หรือ 1 ใน 4 คน (นิกร ดุสิตสิน, วีระ นิยมวัน, และไพลิน ศรีสุขโช, 2545) ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสุขภาพที่สำคัญ เพราะการเกิดโรคระยะแรกมักไม่มีอาการทำให้ไม่ได้รับการ รักษาที่ถูกต้อง หรือเกิดความอายที่จะมาขอรับบริการรักษาโรค ทำให้เกิดผลเสียตามมาระยะยาว เช่น การเป็นหมัน ท้องนอกมดลูก เป็นต้น

จากปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ดูเหมือนว่า คงไม่สามารถ ควบคุมเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ แต่ปัจจุบันได้มีการร่วมมือกันของหลาย ๆ หน่วยงานที่เล็งเห็น ว่าปัญหาเรื่องเพศของวัยรุ่นเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเร่งแก้ไข จึงมีการรณรงค์การให้ความรู้เรื่องเพศ และอนามัยเจริญพันธุ์ จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory learning) (อร่ามศรี กฤษณเศรษฐี, 2543; นิกร ดุสิตสิน และคณะ, 2545) เพื่อพัฒนาทักษะชีวิต ให้เกิดประโยชน์แก่ วัยรุ่นมากที่สุด รวมทั้งรณรงค์และสนับสนุนให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทในการให้ความรู้เรื่องเพศ แก่บุตร ส่งผลให้วัยรุ่นมีความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้อง มีเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศเพิ่มขึ้น และเกิดการ ละเว้นเพศสัมพันธ์ ยกตัวอย่างเช่น ผลการสำรวจ “จุฬาโพล” ที่ผ่านมาระยะ “เจตคติและแนวโน้ม พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย” โดยคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สุ่มตัวอย่าง จากวัยรุ่นจำนวน 3,283 คน อายุ 15-24 ปี ระหว่างวันที่ 29 มกราคม 2546 ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2546 พบว่าวัยรุ่นหญิง 75.50 % ยังเห็นว่าเรื่องพรหมจรรย์เป็นเรื่องที่สำคัญ มีเพียง 17.60 % ที่ รู้สึกเฉย ๆ มี 59.20 % ของวัยรุ่นหญิงคิดว่าจะสามารถรักษาพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงานได้ สำหรับวิธีการจัดการกับความต้องการทางเพศของวัยรุ่นหญิง คือ ใช้วิธีทำกิจกรรมอื่น ๆ 83.30 % สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง 3.90 % และมีเพศสัมพันธ์ 4.10 % (“ตะลิ่งโพล,” 2546) และ De Gaston, Weed และ Jensen (1996) สำรวจพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาตอนต้น พบว่า ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะละเว้นเพศสัมพันธ์ และมีเจตคติในเชิงลบต่อการมี เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โดยผู้หญิงจะมองว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องเสียหาย และเชื่อว่า แรงขับทางเพศสามารถควบคุมได้ ถึงแม้ว่าพ่อแม่จะให้การยอมรับในระดับต่ำต่อพฤติกรรม ทางเพศของวัยรุ่น แต่ก็มีแนวโน้มที่จะพูดคุยเรื่องเพศและการปฏิบัติตัวเมื่อนัดเที่ยว (dating) กับ พวกเขามากขึ้น นอกจากนี้ยังเห็นว่าบทบาทการเป็นพ่อแม่ในวัยรุ่นนั้นนำมาซึ่งปัญหา

จะเห็นได้ว่าท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของกระแสเจตคติในเรื่องเพศของวัยรุ่น และมีแรงกระตุ้นจากการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจ รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอยู่บนพื้นฐานทางสังคมเดียวกัน กลับพบว่ายังคงมีกลุ่มประชากรวัยรุ่นที่สามารถยับยั้งชั่งใจ และละเว้นพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ได้ และถึงแม้ว่า จะพบการศึกษาไม่มากนัก ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาที่เน้นการทำ ความเข้าใจต่อปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น แต่ก็ยังพบว่า มีหลายการศึกษาที่มักสะท้อนให้เห็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันของวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์และละเว้นเพศสัมพันธ์ ทั้งในปัจจัยของตัววัยรุ่นเอง และปัจจัยภายนอกที่เป็นตัวส่งเสริม จึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องนี้ เพื่อเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการป้องกันปัญหาเรื่องเพศของวัยรุ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรเป้าหมาย การศึกษาครั้งนี้จำกัดเฉพาะวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และการละเว้นเพศสัมพันธ์
ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ
2. ความรู้เรื่องเพศ
3. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน
4. สถานภาพสมรสของบิดามารดา
5. สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว
6. สัมพันธภาพภายในครอบครัว
7. การสื่อสารเรื่องเพศของบุคคลในครอบครัว
8. ลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบัน
9. การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์
10. แหล่งความรู้เรื่องเพศ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การละเว้นเพศสัมพันธ์ หมายถึง การไม่มีพฤติกรรมการร่วมเพศกับเพศตรงข้าม

การมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การร่วมเพศที่ฝ่ายชายสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปในช่องคลอดของฝ่ายหญิง

วัยรุ่นหญิงตอนปลาย หมายถึง บุคคลเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 และกำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 ในภาคปลายปีการศึกษา 2546

ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ หมายถึง จำนวนเงินต่อเดือนที่วัยรุ่นหญิงได้รับจากบิดามารดา หรือผู้ปกครอง และรายได้อื่น ๆ โดยยังไม่ได้หักค่าใช้จ่าย

ความรู้เรื่องเพศ หมายถึง ความรู้ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ในเนื้อหาของเพศศาสตร์ศึกษาตามอายุของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้โดย

1. พื้นฐานทางชีววิทยา ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และการตั้งครภ์, การรู้จักป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์, การคุมกำเนิดและวิธีการใช้ที่ถูกต้อง
2. พฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ , ความเบี่ยงเบนทางเพศ, การยอมรับบุคคลอื่นที่มีทางเลือกทางเพศที่แตกต่างกัน
3. ปัญหาทางเพศ ได้แก่ สุขภาพทางเพศ, โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์, และการทำแท้ง

เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน หมายถึง ท่าทีที่แสดงจากความเชื่อประกอบกับความรู้สึก ซึ่งได้รับจากประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งยังมีเรื่องของวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นร่วมใช้ชีวิตอยู่ ที่เป็นไปในทำนองที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้โดย การตอบแบบสอบถามของวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่เป็นไปในเชิงเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

สถานภาพสมรสของบิดามารดา หมายถึง สถานะของการอยู่ร่วมกันของบิดาและมารดาของวัยรุ่นหญิงในขณะที่ตอบแบบสอบถาม

สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว (Family socioeconomic status: SES) ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จาก รายได้ครอบครัวต่อเดือน, อาชีพของบิดามารดาและระดับการศึกษาของบิดามารดาของวัยรุ่นหญิง

สัมพันธภาพภายในครอบครัว หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันระหว่างตัววัยรุ่นหญิงกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้โดย

1. ความผูกพันและการสนับสนุนของบุคคลในครอบครัว ได้แก่ การมีเวลาร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวตามสมควร, การมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา และการว่ากล่าวตักเตือนเมื่อประพฤติตัวไม่เหมาะสม

2. การสื่อสารภายในครอบครัว เป็นการประเมินประสิทธิภาพของการสื่อสารภายในครอบครัว ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จาก 2 ด้านใหญ่ ๆ คือ เนื้อหา การสื่อสารที่ตีนั้นต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือหรือจับใจความไม่ได้ และมีจุดมุ่งหมายปลายทาง โดยเนื้อหาที่สื่อจะต้องตรงไปสู่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นโดยตรง ไม่ใช่อ้อมค้อมผ่านผู้อื่น

3. ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบปล่อยตามใจ, ความสัมพันธ์แบบผู้ปกครองใช้อำนาจบังคับ, ความสัมพันธ์แบบใช้เหตุผล

การสื่อสารเรื่องเพศของบุคคลในครอบครัว หมายถึง การรายงานตนเองตามการรับรู้ของวัยรุ่นหญิงเกี่ยวกับการพูดคุยระหว่างตัววัยรุ่นหญิงกับบิดาและมารดาในเรื่องเพศ ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้โดยการสื่อสารที่ประกอบด้วย 5 มิติ ได้แก่ ขอบเขตของการสื่อสาร หมายถึง ลักษณะการพูดคุยระหว่างผู้ปกครองกับบุตรในเรื่องเพศได้ในทุก ๆ เรื่อง และหลายแง่มุม, ลักษณะท่าทางของการสื่อสาร หมายถึงการแสดงออกในระหว่างการพูดคุยในเรื่องเพศ เช่น อาย ป้ายเปียง เป็นต้น, เนื้อหาของเรื่องเพศ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่จำเป็นต่อวัยรุ่น, ระยะเวลาที่มีให้เพียงพอต่อการพูดคุยเรื่องเพศ และบรรยากาศสถานที่ ที่เหมาะสมขณะที่มีการพูดคุยเรื่องเพศ

ลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบัน หมายถึง สถานที่ที่วัยรุ่นหญิงพักอาศัยอยู่ ขณะที่กำลังศึกษา

การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

แหล่งความรู้เรื่องเพศ หมายถึง ประเภทของแหล่งข้อมูลเรื่องเพศศาสตร์ศึกษาที่วัยรุ่นหญิงได้รับมา ซึ่งงานวิจัยนี้แบ่งเป็น สื่อบุคคล (พ่อ/แม่, พี่/น้อง, ครูในห้องเรียน, เพื่อน) และ สื่อมวลชน (หนังสือที่เรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ, หนังสือทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ และโทรทัศน์/วิดีโอ)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมปัจจัยเหล่านั้นแก่วัยรุ่น เพื่อเป็นการชะลอหรือยับยั้งการมีเพศสัมพันธ์ และลดปัญหาต่าง ๆ อันเกิดจากผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยที่เหมาะสม
2. ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ คาดว่าจะสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ของกลุ่มวัยรุ่นต่อไป

ข้อจำกัดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มอบหมายแบบสอบถามให้แก่อาจารย์ของโรงเรียนเป็นผู้แจก เนื่องจากในการเก็บข้อมูล เป็นช่วงที่อยู่ในเดือนสุดท้ายก่อนการสอบปลายภาค บางห้องเรียนไม่มีการเรียนการสอน ทางโรงเรียนจึงไม่สามารถรวบรวมนักเรียนได้ อีกทั้งเป็นความประสงค์ของทางโรงเรียน ที่ไม่ต้องการให้เกิดการรบกวนเวลาเตรียมตัวสอบของนักเรียน ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ผู้วิจัยไม่ทราบถึงสิ่งที่อาจารย์อธิบายแก่นักเรียน และไม่ทราบว่านักเรียนเข้าใจในแบบสอบถาม ตรงกันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเคยมีการพูดคุยกับนักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม แล้วนักเรียนเข้าใจ นอกจากนั้น การตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีอาจารย์อยู่ด้วย อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่กล้าตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ป้องกันโดยการเตรียมแบบสอบถามใส่ซองด้วย